

There is no translation of this article

Добре дошли в царството на Бога

Точно така – в духовното пространство на храма се озоваваме в Царството на Христос на земята. В Църквата започва пътуването ни към обятията на Бога и нашето спасение и ние неслучайно редовно прекрачваме този праг, защото идваме с вяра и желание да търсим Божиата благодат от Този, Който царува тук и е Цар на живота и сърцата ни!

Точно така – в духовното пространство на храма се озоваваме в Царството на Христос на земята.

В Църквата започва пътуването ни към обятията на Бога и нашето спасение и ние неслучайно редовно прекрачваме този праг, защото идваме с вяра и желание да търсим Божиата благодат от Този, Който царува тук и е Цар на живота и сърцата ни!

Представата за Божието царство в съзнанието ни се разминава с всяка светска идея за земно управление и просперитет. Съвременната култура много често ни представя крале на модата, на рока и поп музиката, държавни водачи, регенти, монарси и суверени – крале, които са облечени в блясъка на славата и величието.

И въпреки това възприятие ние сме тук, за да се поклоним и отдадем почит и чест на Царя, коронясан с трънен венец. Интересно е, че сме привлечени от могъществото и надмощието на привидната слабост на Неговото страдание и Разпятие, защото познахме скритата, но огромна и нестихваща сила на любовта и добротата Му, която, прекосявайки всички граници на времето и пространството, не спира да привлича от векове и хилядолетия.

Днес отбелязваме тридесет и четвъртата неделя от църковния календар и се разделяме с отиващата си литургична година. Изненадващо е и като че ли малко нелогично, че завършваме този епизод от време с празник, наречен Христос Цар, задавайки си въпроса, защо го честваме в края, а не в началото или в средата например? По човешки запазваме склонността си да търсим отговори на безброй въпроси, поддавайки се на условности, но за Бога няма начало, нито край, защото Той винаги остава там, където светлината никога не угасва – в Царството на вечността, на мира и любовта.

През цялата година с интерес слушахме Словото – Думите на Исус, с които Той ни разясняваше „идеологията“ на Божието Царство, направляваше пътищата ни и насочваше действията ни. Близостта с Месията ни променяше и преобразяваше всеки ден по малко, така както това се случваше и с първите Му ученици и последователи преди много векове.

През изтеклата година Царят на живота и Цар на нашите сърца – Христос ни учеше в притчи като тази за сеяча и блудния син, показва ни кой сред нас е по-голям, посочвайки смирението и послушанието на невръстно дете, изобличаваше ни в онова, което не ни достига и ни насърчаваше да израстваме в посветеността си.

През всички тези месеци ние се докосвахме до истината и живота на Неговото Царство, приближавайки и Самия Цар, на Когото вятърът и морето се покоряват, Който заличи греховете на блудницата и митаря, а заедно с опрощението не спираше да дарява милост и да изцелява недъзи, болести и рани. Преживявахме много евангелски моменти, които ни изпълваха със силна надежда като изцелението на прокажения – отритнат от обществото, на кръвоточивата жена – от дванадесетгодишно страдание, на хромите – от неспособността за движение, на незрящите – от невъзможността да виждат, на глухонемите – от лишението на общуването.

С особена радост и упование се върнахме към спомена за разказите, в които Царят на изобилието и живота, чието „Царство не е на тоя свят“, нахрани гладната тълпа с пет хляба и две риби и се обърна към мъртвата дъщеря на римския стотник с думите „Талита Куми!“ – „Момиче, на тебе казвам, стани!“, и тя наистина стана, при това, събуждайки се от смъртта.

И ние, като Негови ученици, преживявахме всички тези събития и многократно изповядахме като Петър на глас: „Ти Си Христос, Син на Живия Бог!“.

Днес идваме в църквата – тук, където започва Царството на Бога, но все още не сме преобразени в слава, а напротив – носим със себе си бремето на греховността, немощта и всичките си слабости.

Но идваме в това царство, защото като Авраам сме чули Божия глас, с който Той ни призовава да вървим след Него, да Го следваме уверено, да изцелим в тази лечебница своите болки и рани, недъзите в душите си, да изхвърлим ненужния товар на грешките и терзанията си, за да не падаме под тежестта им.

Днес отново казваме: „Исусе, Ти Си моят Цар!“, и тези думи мигновено ни въздигат от пепелта на всяко страдание и отчаяние, което някога сме познали в живота си.

Сюжетът на краткото ни земно съществуване е заключен между времеви диапазон на първата глътка въздух бързото достигане на крайната станция, когато земният ни живот приключва. Задвижени от волята за живот, понякога акостираме на пристана на щастието, а друг път потъваме в дълбините на меланхолията. Дните ни преминават ту тягостно, ту леко, сред успехи и провали, между коловоза на отчаянието и надеждата и близо до браздата, разделяща радостта и тъгата.

И затова имаме нужда от Цар на мира, Който да царува в сърцата ни!

Не е лесно да се приближиш до някой Всемогъщ, нужна е смелост, но Исус е Цар на милосърдието и пресушава всяка сълза, предоставяйки Себе си за нас и позволявайки

ни дори да се слеем с Него в едно, за да бъде пътят ни по-лек, докато се скитаме из пустинята на изкушенията или просто вървим по прашните пътища на Галилея.

Влизайки в храма, сякаш се озоваваме в друг и много различен свят, защото чувството, че Бог обитава това място, веднага ни връхлита и усещането за благодатта на Светия Дух осезаемо ни превзема.

Ето това царство търсим и затова сме дошли – да успокоим и утешим сърцата си и да заситим с небесна храна душата си, но, за съжаление, и ние сме болни и страдаме от същата болест като тази на Пилат, защото дори той разбира, че осъденият на смърт Христос е Цар и изрича тази истина с устата си. Затова несравнимо по-важно е да изживеем живота си със силата и в ореола на тази вяра, изповядвайки на глас и потвърждавайки с дела думите: „Да дойде Царството Ти, да бъде волята Ти, както на небето, така и на земята!“